

[Ministeren for kulturelle anliggender]

lydavis, som sluger mange ressourcer på Statens Bibliotek og Trykkeri for Blinde.

Det skal tilføjes, at der forestår en del undersøgelser af tekniske, juridiske og ikke mindst økonomiske spørgsmål, førend vi har fuldt overblik over, om denne mulighed lader sig realisere.

Spm. nr. S 786

Til *justitsministeren* (6/3 87) af:

Lenger (SF):

»Vil ministeren redegøre for antallet af ikkeimødekomne ansøgninger til Erstatningsnævnet i årene 1976-85 og antallet af disse sager efter den 1. juli 1985 samt oplyse, hvor meget det vil koste efterfølgende at imødekomme samtlige disse ansøgninger efter de principper, der er gældende i den nugældende lov?«

Begrundelse

Anledningen til spørgsmålet er en usædvanlig grov voldssag fra Århus. En mand blev i 1980 overfaldet på et værtshus og er fortsat stærkt invalideret. Erstatningsspørgsmålet blev først endeligt afgjort, efter at den nye lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser var trådt i kraft den 1. juli 1985. Voldsmanden kunne ikke betale, og staten kunne ikke dække beløbet fuldt ud, fordi forbrydelsen var sket før lovens ikrafttræden.

Da vi vedtog den nye lov, der bygger på retskravsprincippet i modsætning til den tidligere lov, der byggede på billighedsprincippet, burde vi have tænkt på denne situation. I det mindste burde vi have indføjet en hjemmel til i undtagelsestilfælde at anvende den nye lovs principper på forbrydelser, der var sket før den 1. juli 1985. Men det var der ingen af os der tænkte på.

Muligvis ville en sådan undtagelsesbestem-

melse have været vanskelig at administrere, og formentlig ville et hvilket som helst andet ikrafttrædelsestidspunkt kunne kritiseres af de voldsofre, der havde været udsat for en forbrydelse umiddelbart forinden; men sandheden er, at vi faktisk ikke gjorde os overvejelser herom.

Svar (1/4 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser har i anledning af det stillede spørgsmål over for Justitsministeriets oplyst, at voldsofferet i den sag, som der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, ikke ville have fået yderligere erstatning, selv om sagen kunne bedømmes efter de principper, som er gældende efter ændringen pr. 1. juli 1985 af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser.

Før ændringen (lov nr. 233 af 6. juni 1985) pr. 1. juli 1985 af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser kunne staten yde erstatning til ofre for forbrydelser efter et billighedsprincip. Den tidligere ordnings karakter af en billighedserstatning fremgik især af bestemmelsen i den tidligere lovs § 8, stk. 1, hvorefter erstatning kan nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte eller afdøde havde medvirket til skaden eller skaden »er opstået under sådanne forhold, at erstatning ikke findes rimelig«.

Efter lovændringen i 1985 er der efter § 6 a fortsat adgang til nedsættelse eller bortfald af erstatning på grund af skadelidtes eller afdødes medvirken til skaden eller accept af risikoen for skaden. Derimod er det sidste led i den tidligere § 8, stk. 1, om afslag, hvis skaden »er opstået under sådanne forhold, at erstatning ikke findes rimelig«, ophævet.

Af Erstatningsnævnets årsberetninger fremgår følgende talmæssige oplysninger:

	1976-77	1978	1979	1980	1981	1982	1983	1984	1985
Antal afgjorte erstatningsansøgninger	98	541	595	686	862	1190	971	1186	1352
Heraf afslag efter § 8, stk. 1	—	78	103	98	122	228	118	95	115

For perioden fra 1. oktober 1976 til 31. december 1977 foreligger der ikke talmæssige oplysninger om afslag i medfør af § 8, stk. 1. For 1985 foreligger der ikke opgørelser over

antallet af afslag før og efter lovændringen pr. 1. juli 1985.

Nævnet vedrørende erstatning til ofre for forbrydelser har ikke fundet det muligt at